

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

ANTWERPEN | De Sint-Anna-ten-Drieën is een kerk met een volle agenda. Ze is een thuis voor de gelovigen van Antwerpen-Linkeroever en ze is een uitje voor heel wat anderen. Er hebben concerten en tentoonstellingen plaats en voor de deur staan picknicktafels voor fietsers. Sinds juli vorig jaar staat de kelder van de kerk echter onder water en de kosten wegen zwaar. Gelukkig hadden enkele bekende vrienden nog een plaats vrij in hun agenda. Onder meer Axl PELEMAN trad gratis op, ten voordele van een droge thuis en droge uitjes.

Zie ik je nog terug?

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„Iedere hulpverlener is vertrouwd met het volgende fenomeen: op het moment dat je cliënt/patiënt klaarstaat om te vertrekken, vaak met de deurklink reeds in de hand, wordt het allerbelangrijkste gezegd. Bij Michael gebeurde hetzelfde. Hij had zijn jas al aan, slofte, zoals pubers dat doen, richting deur en draaide zich daar om. „Zie ik je nog terug?“, vroeg hij met een indringende blik.

Ik leer de twaalfjarige Michael kennen op het moment dat het misloopt in het pleeggezin waar hij verblijft. Hij heeft moeite met het volgen van regels, reageert bij frustraties al eens agressief, liegt geregeld. Dat strookt niet met de waarden die het gezin belangrijk vindt, de kloof tussen de eigen kinderen en Michael wordt te groot. Dat hij weinig basisvertrouwen heeft meegekregen en ondanks alles loyaal moet blijven aan zijn mama, is moeilijk zichtbaar voor wie meedeelt in de crisis. Dat zie je vooral als buitenstaander.

Michaels verhaal is er een van breuken, afscheid nemen en opnieuw beginnen. We maken samen zijn levenslijn. Michael woonde op acht plaatsen, ook in het buitenland, soms bij zijn mama, vaak in een instelling of pleeggezin.

Hij ziet zijn broers en zussen onregelmatig, ook het contact met mama verloopt wisselend. Pleegouders, opvoeders – ze komen en ze gaan. Achtergelaten worden, niet zelf mogen kiezen, afhankelijk zijn van wat ‘alleswetende’ volwassenen beslissen. Michael heeft er de buik van vol. Zijn vraag aan mij vat dit heel goed samen: „Ben jij de zoveelste die verdwijnt uit mijn leven?“

Ook Véronique heeft een levenslijn vol onderbrekingen. Haar moeder verliet haar vader na jaren van mishandeling, maar keerde nadien terug. Het moment dat Véronique aan haar vader werd voorgesteld, staat in haar geheugen gegrift. De hereniging duurde slechts kort, want het bleek wederom niet werkbaar. Moeder trok daarop in bij een nieuwe partner met vijf kinderen.

Véronique voelt zich vaak overbodig bij haar moeder en in het gezin van vader met diens nieuwe vrouw. In haar puberteit brak ze volledig met haar vader, nu zoekt ze aarzelend opnieuw contact. Ze wil zelf kunnen uitzoeken wie hij is. Gelukkig is er een opa die zich over Véronique ontfermt. Hij blijft de vaste waarde in haar leven. Véronique glimlacht als ze over hem vertelt, met de overtuiging dat opa haar nooit in de steek zal laten.

Hoeveel moderne diagnoses we ook stellen – ADHD, autisme, dyslexie of dyscalculie – ik zie heel wat kinderen en jongeren van wie het probleem *niet* is te plaatsen onder de noemer ‘foutje in de hersenen’. Het gaat bij hen over fundamentele vragen als: „Wie ziet me graag?“, „Voor wie ben ik belangrijk?“, „Waar hoor ik thuis?“

Vorige week was het Gedichtendag. Daarom een fragment uit een gedicht van een van mijn patiënten.

*Ik wens dat alles weer wordt zoals toen ik nog een klein meisje was...
Je begrijpt het niet, je vat het niet.*

Mensen die weggaan komen terug.

Je kan uren op ze wachten.

En blijven wachten en je zal niet opgeven.

Want ze komen terug.

Werken met deze gekwetste kinderen vraagt aandacht en zorgvuldigheid. Ze hebben hou(me)vast nodig: „Laat me zien dat ik er toe doe, gooi me niet zomaar weg.“ Het zijn deze patiënten die onder je huid kruipen. Hun eenvoudige vraag, „Zie ik je nog terug?“, blijft heel lang hangen.„